

waidseminne ja tapseminne nende wahhel
 touseb; kui keige wáhhema melehaigusse
 párrast kohhe lahutaminnne saab, ja teniad
 poisid ja tüdrukud igga sanna pahhandusse
 párrast omma leiwa wannemad mahha
 jätwad ning hulkumist hakkawad, siis saab,
 ei üksnes wallale, waid hopis ennám nore
 rahwale isse usna seggane luggu. Nored
 mehed annawad ennast tihti selle hulku-
 misse lábbi alwa jomisse ammeti kátte, ja
 sawad keige selle kurjusse peále, mis lak-
 kumisse járrele jouab. Tüdrukkudele ka-
 ub jälle wõdra rahwa hulgast peagi hábbi
 ning hinge kassinus árra, mis neil nende
 wannematte ja suggulaste seltsis olli, ja
 mis nende au ja head nimmet kui pühha
 kaitseja ingel neile hoidis. Oh kui hopis
 mõnnusam luggu on, et innimesed õppi-
 wad fergema melehaigusse jures tük aega
 leppima ning kannatama, et ei kisu mitte
 kohhe kaela seált ast árra, se peále mõt-
 teldes, et taewane Wallitseja isse on, kes
 meie karristamisefes sedda maia raskust

aioti meie õllade peále panneb, ja et temma
 hopis surema asja polest ni heldeste meiega
 kannatab. Agga et nored rahwas hulku-
 misse himmo párrast ni jársko omma en-
 dist tenistusse ja ellamisse kohta mahha
 jätwad, eks se ei tulle sest, et nemmad
 pühha kirja maenitsussest ei holi, mis ütleb:
 „ella ommal maal, ja toida ennast usfoga.“

(Laul 37, 3.)